

Hồi 86

Nghe Âu Dương Nhi nói thế Thổ Lợi Đãng Ma sắc mặt từ vàng chợt biến ra xanh.

Song lão ta tự nghĩ. Đã là phúc, thì không phải họa, đã là họa, thì không trốn đâu cho khỏi.

Con đường tắc nghẽn khó tìm lối thoát, chỉ còn cách duy nhất, với kẻ thù một mắt một còn.

Nhà sư Tây Vực bỗng cười lên tru tréo, như tiếng sói kêu đêm.

- Được lắm! Tiểu tử! Ngươi đã nằng nặc như thế, Phật gia đây cũng cạn lời. Sinh mạng của Phật gia đêm nay kể như giao lại cho ngươi.

Nhưng trước giờ chết, cũng cần nghinh tiếp một vài chiêu võ gia truyền của Bạch Đà Sơn.

Tuy nhiên, nói đến đây, Thổ Lợi Đãng Ma trở vào chư tử Toàn Chân giáo:

- Những người này chắc đã có cùng ước hẹn, vậy chẳng hay một đầu một, hay là hòa cả một lần.

Âu Dương Nhi cười lạt:

- Hòa à! Những kẻ vô danh ấy đâu phải là bạn ta. Muốn kết liễu cuộc đời ngươi, một mình công tử gia đây quá đủ rồi cần gì phải nhờ đến những kẻ chưa từng quen biết ?

Lời lẽ của gã công tử họ Âu Dương, chẳng những đã không coi Thổ Lợi Đãng Ma vào đâu mà đối với các cao thủ Toàn Chân gã cũng xem như không có mặt ở đó.

Khuru Xử Cơ, Vương Xứ Nhất tức quá muốn tiến lên, Mã Ngọc vội lừ mắt cản lại.

Nhà sư Tây Vực nghe như cát được gánh nặng bởi vì những kẻ trong võ lâm, trọng lời nói hơn là sự sống, đã nói ra quyết không đổi lại.

Chỗ sợ nhất của Thổ Lợi Đãng Ma là những người đệ tử Toàn Chân giáo, nếu họ không tiếp tay với tên tiểu quỷ Âu Dương thì trong cái chết có thể tìm ra đường sống.

Lão ta ngó Âu Dương Nhi đưa một ngón tay như giao hẹn:

- Nói thật đấy chứ! Nếu như lúc ngươi không đánh lại được ta rồi cái bọn kia lên trợ thủ thì sao ?

Âu Dương Nhi cười lạt:

- Công tử gia gia chẳng lẽ lại không gói ghém được người à ? Không phải nói nhiều lời, xem đây!

Dứt lời cây quạt sắt vung lên, nhằm Trung Phủ huyết của Thổ Lợi Đăng Ma thọc tới.

Chư tử Toàn Chân không ưa cái lối khoác lác của gã công tử Âu Dương, song đối với chiêu số xuất thủ của gã, cũng phải công nhận là đẹp mắt.

Cây quạt sắt vừa đưa qua, đột nhiên đầu quạt run lên ba cái, như cái chĩa ba, xốc tới ba đại huyết Triển Cơ, Hoa Cái và Thần đường của nhà sư Tây Vực.

Một cách biến chiêu xem như ba cái quạt cùng một lúc xia qua, làm cho bọn Mã Ngọc phải âm thầm tán thưởng, khen thằng nhỏ phách lối thế mà chiêu thức khá hay.

Thổ Lợi Đăng Ma vội vàng tung ra một thân pháp hiểm trá lạ thường, chiếc thân vừa lắc lư vừa uốn khúc, như một con trùng, bắn vọt tới sau lưng của gã công tử Âu Dương.

Không ngờ thân pháp của đối phương thần tốc như thế, Âu Dương Nhi giật mình rút cái quạt về phật xéo lại sau lưng như dao cắt cỏ đã mau mà lại lợi hại muôn phần.

Thổ Lợi Đăng Ma thỉnh linh trở lại đằng sau quạt lớn:

- Ta ở đây!

Cái quạt của Âu Dương Nhi bỗng như chậm lại tâm trí lập tức lơ òr.

Lần thi triển Hắc Ma Nhãn này, Thổ Lợi Đăng Ma đã tập trung tận lực cùng kinh lực vì con đường sinh tử của mình, không như những lần giao đấu tầm thường ở lôi đài hôm trước, và lão ta cả mừng xốc tới, hai tay công đến lệ làng.

Âu Dương Nhi vốn là một kẻ có căn bản chân truyền danh gia võ học, túc căn đầy đủ hơn hạng đầu phải tầm thường, nên vừa cảm thấy tinh thần phân tán, công lực giảm suy, vội vã hít mạnh chân nguyên vận khí đan điền, một luồng hơi nóng xông luôn vào tử khuyết, xông thẳng đến Não môn, lập tức tinh thần trở lại bình thường, hừm lên một tràng:

- Thằng giặc chó thật ác.

Liên theo đó Âu Dương Nhi lật nghiêng cái quạt như ngọn gió xé mây: lia phất xuống chân của nhà sư Tây Vực.

Không ngờ tinh thần công lực lại không chế ngự được đối phương.

Thổ Lợi Đăng Ma hoảng hốt, nhảy chệch sang bên trái.

Phàm những kẻ sử thông công lực tinh thần, mà bỗng nhiên sợ sệt tán loạn thì chẳng những ma công bị hoàn toàn tiêu hủy mà cả đến nội kinh căn bản cũng bị giảm suy.

Nhà sư Tây Vực đang lâm vào tình trạng đó.

Trong lúc ấy Âu Dương Nhi công thể gia tăng mãnh liệt, ào ào như mưa rơi trên tàu lá, liên tục vũ lộng cái quạt sắt nhâm vào những huyết đạo yếu hại của Thổ Lợi Đăng Ma tấn công tới tấp.

Cây Long Hồ trượng mất luôn từ khi bị đánh rớt đài, nhà sư Tây Vực bây giờ chỉ còn hai cánh tay không. bị một loạt chiêu công dồn dập, tay chân quỳnh quang cơ hồ mất luôn thể thủ. Song nhờ học được Ngũ Độc Kỳ Kinh từ đạo đó đến nay, bản lãnh khá thâm hậu, cho nên trong lúc bối rối kịp thời trấn tĩnh, giương ra tay áo rộng, sử xuất Khẩu Dẫn Công phu.

Người áp dụng Khẩu Dẫn công phu, thân hình chuyển động như con trùng xuyên qua lòng đất xóp mục tiêu không đổi mà toàn thân uốn khúc và sự xô dịch tấn công cũng nhanh nhẹn tiến hóa dị thường.

Trong cái công thể đó, khi bên trái khi bên phải, chớp qua nhoáng lại, Thổ Lợi Đăng Ma bám riết theo cái quạt của gã công tử họ Âu Dương.

Mặc dù sự linh động không kém, và công phu điểm huyết của y cũng quá ư dữ dằn, song nhất thời, Âu Dương Nhi cũng khó lòng áp đảo được nhà sư Tây Vực.

Song phương, kẻ công người thủ một tới một lui, tấn công ào ào như gióng mưa sấm sét tránh né thân hình dịu mềm như không có một đốt xương. Dữ tợn lạ lùng, hạp lại thành những pha cực kỳ đẹp mắt.

Chư tử Toàn Chân cũng chăm chú say mê trận đấu.

Qua phút giằng co, Âu Dương Nhi thỉnh linh quát lên một tiếng chiêu thức tức thật biến đổi. Bắt đầu cuộc đấu đến phút này, cái quạt của Âu Dương Nhi xếp lại, sử dụng Thái Ất hỗn nguyên, long xà phi vụ, thuận về việc điểm huyết địch nhân.

Bây giờ, gã mở bung cái quạt đập xuống chém qua, phát lên, cản lại, từng chiêu từng thức cực kỳ mau lẹ. Không những thế cánh tay hữu của gã, năm ngón giương ra chom chөрm.

trong bóng quạt chập chờn trùng trùng lớp lớp như muôn ngàn lướt sóng ùn ùn dập xuống ẩn đằng sau năm ngón tay như năm chiếc móc sắt bủa vào huyết đạo đối phương so với lúc đầu, công thể tăng cường gấp bội.

Khuru Xử Cơ thấy công phu của nhà sư Tây Vực bị khắc chế dầu thủ còn không muốn nổi thì làm sao phát động được thể công.

Mã Ngọc trừng mắt khêu Khuru Xử Cơ:

- Sư đệ, võ công của chàng công tử này, bây giờ ngu huynh đã khám phá ra rồi. Nó thuộc môn phái Tây Vực của Âu Dương Phong đấy.

Chợt Âu Dương Nhi hú dài lên một tiếng rợn người, tay phải quạt lên một cái theo thể Mục Tổng Phi Hồng thân ảnh phi lên sử dụng một hư chiêu, đồng

thời tay trái nắm lại, xoè chảo ra thành chưởng thế tổng ngay vào giữa ngực Thổ Lợi Đăng Ma.

Bình!

Thân hình cao nghêu của nhà sư Tây Vực nhào ngược mấy vòng trong không khí Trận ác đấu bước vào giai đoạn khẩn trương. Chư tử Toàn Chân theo dõi không chớp mắt.

Với nội lực xấp xỉ hàng cao thủ võ lâm, qua một chưởng nặng nề Thổ Lợi Đăng Ma nghiêng rặng trục bộ, và thật là bất ngờ, trong cơn xính vính, lão ta lại moi ra một món binh khí.

Thật ra không ai có thể đoán được đây là sự tình cờ hay chân ý. Khi thân hình còn đang chói với chân chưa vững được trên mặt đất.

Thổ Lợi Đăng Ma bồng bầu tay vào ngay lưng, giật phất sợi dây dát kim tuyến của mình, rẹt lên một cái. Từ sợi dây mềm mại, qua cái giật mạnh với mấy thành tiềm lực đã thẳng lên như một chiết roi da dài ba bốn thước và ào ào, Thổ Lợi Đăng Ma vận kinh lực quét mạnh ngang đầu gối của gã công tử Âu Dương, như một luồng gió mạnh cuốn tung mặt đất.

Âu Dương Nhi cứ tưởng một chưởng của mình nếu không kết liễu, thì trận đấu sẽ đổi thay, mà phần thắng phải về mình, bất ngờ đối phương bồng trả lại được một đòn ác liệt.

Gã đâm ra hoảng hốt phi thân lùi mấy bước.

Đẩy lùi được đối phương, nhà sư Tây Vực không vội tung theo, thò tay vào lưng móc ra một quả thiết cầu.

Nói thiết cầu, nhưng thật ra có lẽ đúc bằng một loại đồng, vỏ chiều lên lấp lánh. Quả cầu này lớn độ bằng nắm tay trên đầu có một cái móc nhỏ.

Thổ Lợi Đăng Ma xỏ sợi dây đay vào trong cái móc đó và Quả cầu vọt bắt ra quay tròn vun vút, nối liền với cánh tay của nhà sư Tây Vực bằng sợi dây đay.

Âu Dương Nhi cười khanh khách:

- Thằng giặc chó bày cái trò gì thế. Hãy xem thủ đoạn của tiểu gia đây.

Lập tức chiếc quạt hoa lên như một bờ tường sắt vừa ngăn chặn, vừa vừa tìm cách đánh bật thiết cầu.

Một chuyện lạ lùng là trái cầu của Thổ Lợi Đăng Ma lại là trái cầu rỗng ruột và bên trong dường như có những viên đạn nhỏ, nên càng rung lên, càng nghe tiếng khua vang.

Mã Ngọc vừa nghe qua, biến sắc kêu lên:

- Các sư đệ! Hãy bịt lỗ tai lại.

Tiếng khua củi chiếc cầu cũng là một loại tinh thần công phu.

Quả đúng như lời của Mã Ngọc tiếng cầu vừa reo lên mấy loạt các đệ tử Toàn chân kể cả nhóm Võ Đang chột nghe tâm thần rối loạn, họ vội vàng xé khăn nhét bít lỗ tai, đồng thời tất cả đều ngồi xếp bằng dưới đất, vận nội kinh tâm pháp, hồi lâu mới đầy lui được cái tiếng cầu hồn quái ác ấy.

Lúc bấy giờ chư tử Toàn Chân mới định thần quan sát trận đấu, thoáng liếc qua thân pháp của gã công tử họ Âu Dương làm cho tất cả giật mình.

Tuy vẫn giao đấu với Thổ Lợi Đăng Ma, nhưng tinh ý trông vào, thì rõ ràng chiêu thức của Âu Dương Nhi đã có chiêu gãy gương bộ mặt trắng xanh của gã bây giờ đã hóa ra hồng tay chân bắt đầu chậm chạp.

Khuru Xử Cơ vốn là một con người tốt bụng, tuy không có thiện cảm với Âu Dương Nhi, nhưng thấy gã bị Nhiếp Hồn Pháp của Thổ Đăng Ma đẩy vào tử địa, chàng bất nhẫn day qua Mã Ngọc:

- Sư huynh! Gã thư sinh cuồng ngạo đó không phải là địch thủ của tên hòa thượng quý, hẳn sẽ bị hại bây giờ Chúng ta phải giúp hắn.

Mã Ngọc lắc đầu:

- Không được, tên đó khinh người lắm, vừa rồi sư đệ không nghe những lời phách lối của y sao, Hẳn có xem bọn ta vào đâu mà giúp.

Khuru Xử Cơ nói:

- Tuy vậy nhưng tên hòa thượng đó là cái giống hại người, chúng ta đã vì thế nhân diệt ác, thì đâu lại đi cứu nệ những việc như vậy.

Mã Ngọc nhướn mắt mỉm cười:

- Sư đệ có lý, Ngu huynh có một cách này không cần phải nhảy vô giúp hắn, cũng có thể phá được Nhiếp Hồn Pháp của ác tăng.

Khuru Xử Cơ cả mừng:

- Sư huynh, cách gì đó ?

Mã Ngọc nói:

- Sư đệ, em biết thủ pháp ném tiền chứ. chỉ cần làm thế cũng đủ phá độc thủ của lão ác tăng.

Khuru Xử Cơ chột hiểu, mỉm cười:

- Hãy làm thế thử xem.

Chàng bèn móc ra mười mấy đồng tiền, cánh tay trái vung lên, một đồng tiền thoát ra xẹt tới. Thủ pháp ném tiền này vốn có thể dùng đánh kẻ địch giống như cách ném phi tiêu. Phần nhiều là ném vào đôi mắt và ba mươi sáu đại huyệt trên thân thể.

Khuru Xử Cơ cũng dùng phép đó, nhưng không đánh người mà lại ném vào khoảng trống trên đầu của Âu Dương Nhi.

Khi đồng tiền bay tới giữa đỉnh đầu của gã công tử phách lối đó, thì chàng lại vẩy tay lên một lần nữa, đồng tiền thứ lại vút tới.

Keng....

Cạnh đồng tiền thứ hai, trúng ngay giữa đồng tiền thứ nhất kêu lên một tiếng, lửa văng tung toé.

Bị tiếng reo liên hồi trong quả cầu đồng của Thổ Lợi Đăng Ma làm choáng váng, đầu óc quay cuồng, Âu Dương Nhi tuy cố gắng định thần và vẫn miễn cưỡng giao đấu, nhưng gã cảm thấy cơ thể như lửa đốt, hơi nóng bừng xông lên làm cho đôi mắt đỏ hào quang, chiêu thế đã có phần rời rạc.

Lạ làm sao Hai đồng tiền của Khuru Xử Cơ ném ra chỉ chạm vào nhau phát lên một tiếng, hòa vào âm thanh hỗn tạp bởi quả cầu đồng của Thổ Lợi Đăng Ma, bật nên rõ ràng như giếng khánh ngân, Âu Dương Nhi vừa thoáng nghe qua, tri giác bỗng bừng tỉnh dậy. Gã bèn lật nghiêng cây quạt nhằm ngay eo lưng của tên ác tăng phạt tới.

Thổ Lợi Đăng Ma biết cây quạt của Âu Dương Nhi lợi hại như đao bén, nếu bị nó trúng vào mình, lập tức sẽ đứt làm hai khúc, lão ta bèn lật đật nhảy lùi lại đằng sau.

Khuru Xử Cơ Y theo cách cũ ném ra. Hai đồng tiền lại kêu lên một tiếng nữa.

Tiếng ngân của đồng tiền lọt vào tai Âu Dương Nhi, Y như là uống một thang thuốc tỉnh táo, liền thi triển Vân Ma Tam Vũ tuôn ra một lượt 4 chiêu hư hư thực thực, chụp xuống thân hình của lão ác tăng.

Thổ Lợi Đăng Ma không dè dặt tử Toàn Chân ném kim tiền khua động phá vỡ Nhiếp Hồn Pháp của mình, lão ta rúng động tán loạn thân pháp.

Bởi vì sự truyền động thanh âm của trái cầu đồng của nhà sư Tây Vực, cũng là một loại linh thần công phu, điều tối kỵ của nó là bị ngoại vật quấy rầy, nhất là những tiếng khua đồng kim loại thỉnh linh đưa tới và như vậy công phu về Nhiếp Hồn Pháp kể như bị tiêu tan.

Thổ Lợi Đăng Ma thấy biện pháp của mình bị phá, chỉ còn cách chạy là hơn, lão ta liền trảm sợi dây da vung mạnh một vòng, trái đồng cầu nhào lộn reo lên một loạt, cố làm cho Âu Dương Nhi bất phòng, vận dụng Quyển Điều Xuyên Lâm, nhấn mạnh hai chân, phi thân lao thẳng vào góc rừng bên trái.

Chuyện xảy ra, ngoài ý liệu của Âu Dương Nhi và chư tử Toàn Chân, họ đồng quát lên một tiếng, dợm phóng theo cản lại.

Đột nhiên Từ trong rừng, nổi lên một giọng cười rộn rã, như tiếng chuông rền tiếp theo, một loạt kinh khí tuôn ra, bật lên hai tiếng "bình, bình" chiếc thân hình cao lớn của lão ác tăng Tây Vực bấn ngược trở lại, lộn nhào mấy vòng, nằm dài trên mặt đất, im lìm.

Chư tử Toàn Chân không ngờ lại có người mai phục, mà người ấy qua giọng cười và nội tức của kinh phong, quả là một võ lâm cao thủ. Họ nhìn nhau kinh ngạc.

Âu Dương Nhi rít lên một tiếng, nhảy tới xé toạc thân áo của tảo ác tăng. Quả nhiên một gói vải dầu giắt nơi trước bụng lộ ra gã công tử họ Âu Dương chộp lấy, đúng là quyển Ngũ Độc Kỳ Kinh mà lão ta lấy trộm ở Bạch Đà Sơn.

Và không chút lưu tình không cần hào khí võ lâm đối với địch thủ bị ngất, gã công tử xứng danh là cháu của Tây độc Âu Dương Phong đâm cây quạt sắt ngay vào bụng của Thổ Lợi Đăng Ma.

Một tiếng "soạt" khá khô khan đến ớn lạnh, gan ruột đổ ra đầy trên mặt đất, lão ác tăng Tây Vực rú lên một tiếng, thân hình run rẩy đứt hơi tức thì.

Chư tử Toàn Chân là kẻ tu đạo, tuy hành hiệp giang hồ diệt ác nhưng từ xưa đến nay chưa khinh sinh mạng một ai. Thấy Âu Dương Nhi thủ đoạn quá hung tàn, lòng bỗng sinh điều trắc ẩn, cúi đầu niệm Phật.

Âu Dương Nhi sắc diện không hề động móc trong lưng ra một gói thuốc bột rải lên mình của Thổ Lợi Đăng Ma, trong giây phút thì thể lão ác tăng chỉ còn tro lại một đồng nước vàng. Thật là một thứ thuốc hóa cốt cực mạnh kinh người.

Gã công tử họ Âu Dương xây mình qua các đệ tử Toàn Chân, khe khẽ vòng tay:

- Cảm ơn Chư vị đã có lòng!

Và ngang nhiên đi thẳng.

Khuru Xử Cơ vụt kêu giật lại:

- Hãy khoan. Các hạ, xin lưu danh hiệu.

Thanh âm dậy chứa nội lực của chàng vang động rừng cây làm cho gã công tử họ Âu Dương giật mình khựng lại nhưng thoáng qua, hấn lấy lại vẻ bình thường, quay đầu cười nhạt:

- Chư vị có lòng tương trợ, nhưng vì chú tòi đã ra nghiêm lệnh không cho nói rõ danh tính của người, luôn cả tên họ của tiểu đệ.

- Xin hẹn gặp lại!

Đứt lốt gã điềm nhiên cất bước.

Chợt giọng cười như lệnh võ từ trong rừng lại nổi lên:

- Oắt con lão độc vật có cho người dọc đường làm chuyện bẻ hoa hay không. Ba thiếu nữ mất tích ở tương Dương còn chưa chịu để lại à Có muốn ta làm y theo cách người đã làm với Thổ lợi Đăng Ma không ?

Những lời nổi từ trong rừng phách ra, làm cho chư tử Toàn Chân kinh ngạc:

- A! Té ra chàng công tử phong do quý phái. Đây là cháu của Tây Độc Âu Dương Phong, mà cũng là thủ phạm trộm tại thành Tương Dương nữa, chúng ta thiếu chút nữa đã lấy sắc diện mà đoán sai người rồi. Thật là một nhân vật không biết điều hổ thẹn.

Âu Dương Nhi nghe mấy câu nói đó gương mặt trắng bồng tái bầm, quay phắt lại phía rừng cây mẫm lớn:

- Tên thất phu nào đó dám ngậm máu phun người, nói càn nói bậy như thế ?

Nói chưa dứt lời, từ trong rừng bỗng ào ào tuôn ra một loạt những viên sỏi nhỏ, nhắm ngay mặt gã công tử Âu Dương bay tới.

Âu Dương Nhi tay lẹ như có mắt, bung cây quạt sắt đỡ liền.

Soạt!

Soạt ?

Chỉ nghe âm hưởng lao rào, mặt quạt của gã đã bị những vật tròn nhỏ bé bắn vào, lủng gần ba chục lỗ.

Âu Dương Nhi hoảng hốt tái mặt.

Bởi vì cây quạt của gã tuy có một thứ tơ lụa bọc ngoài nang sắt nhưng khi sử dụng đã vận kinh khí biến thành một bức tường đồng, sức đề kháng cực kỳ vững chắc. Không ngờ bị người ném sỏi làm cho mặt quạt thủng như mặt rỗ.

Âu Dương Nhi cúi đầu dòm xuống dưới chân, quyết xem những vật phá thủng quạt mình thuộc loại ám khí gì, nhưng khi nhìn thấy, gã dừng người lơ cười lơ khóc.

Thì ra, vật làm thủng chiếc quạt sắt của gã không phải món ám khí gì cả mà là một nắm đậu phộng rang.

Bọn Mã Ngọc nhìn thấy cũng giật mình, vừa kinh hãi vừa phục.

Căn cứ vào kinh lực đó, người ở trong rừng nếu không phải Đông Tà, Tây Độc Nam Đế thì là Bắc Cái chứ không một người vào khác.

Âu Dương Nhi gặp gỡ phen này quả là việc không may.

Gã công tử Âu Dương nghe tim đập thình thịch, nhưng ngoài mặt vẫn còn gượng gạo:

- Người nào đó bản lĩnh khá đấy, có lẽ cũng là hạng tiên bối cao nhân, tại sao lại thập thò tránh né không ra mặt với mọi người.

Gã nói chưa dứt, thì từ trong rừng cây, một tràng cười ra rả. Nổi lên:

- Thằng nhỏ quáng manh. Người còn dám thách đồ à ?

Lời nói đến đó bỗng nhiên ngừng lại, và một tiếng động thực khê dường như người đó đã nhảy vọt lên ngọn cây, nói tiếp:

- Chó con! Người gọi ta ra giao đấu à ? Chuyện đó còn sớm lắm ? Trước hết người hãy tiếp hai vật của ta đã. Nếu người đỡ nổi, ta sẽ ra đấu ba chiêu, bằng người không nổi, ta cũng rộng lượng buông tha sinh mạng, nhưng phải cúp đuôi chạy về mà ngó mặt lão chủ của người. Còn ba người thiếu nữ người bắt đó, ta đã thả cả rồi. Đón đây!

Tiếp theo câu nói, một vật từ trong bay ra, xẹt thẳng vào mặt gã công tử bột.

Âu Dương Nhi nghe nói ba người con gái mình bắt cóc đã bị người đó thả hết gã vừa sợ vừa tức, song chưa kịp nói gì, thì vật người ấy ném đã vù vù bay tới.

Gã chú mục nhìn qua thấy vật đó không phải ám khí, mà là một cái chén rượu Âu Dương Nhi còn đang kinh ngạc, chỉ nháy mắt chén rượu đã vù tới trước mặt Không còn cách nào né kịp, gã vội vàng sử chiêu Hồng Vân Thác Nhật bung mạnh cây quạt, hất ngược trở lên, định gạt chén rượu ra ngoài.

Không ngờ cây quạt và chén rượu vừa đụng nhau, đánh "cong" lên một tiếng, cánh tay Âu Dương Nhi dội ngược, hổ khẩu. đau như muốn té, chén rượu bằng đá bẻ ra, miếng văng vào mặt vào đầu làm cho gã nghe nhức nhối chịu không muốn nổi, buột miệng la lên:

- ái cha!

Tiếng la vừa thoát ra khỏi cổ, từ trong rừng tiếng cười lại vọng ra:

- Oắt con còn một vật nữa!

Âu Dương Nhi vừa kịp nhận ra cát bầu rượu bằng thiết thì kinh phong đã ào tới như núi sập, mồ hôi lạnh toát ra đầy mình của gã.

Nghĩ rằng vật trước chỉ là một cái chung nhỏ bằng đá mà thấy kinh lực còn mạnh tợ như thế, huống chi cái bình thiết này vừa lớn vừa nặng hơn thì sức đập của nó sẽ dữ tợn gấp mấy lần.

Gã chỉ còn cách vận hết nội lực lấy đà để nghiêng trượt ra một bên.

Khi cái bình vừa chạm vào cây quạt, Âu Dương Nhi nhanh như cắt lùi hơn mười bước, hai chân chồi trên mặt đất cát lún xuống có đường như lấy cây xéo. Chiếc quạt sắt của gã đã gãy lìa thành hai khúc.

Âu Dương Nhi nghe mình mẩy đau như dằm, tay chân rời rã đứng không còn muốn vững.

Cũng may gã đã vận hết toàn thân công lực lên hai cánh tay, không thì, cả quạt cả bình sẽ đập tan mặt gã.

Âu Dương Nhi mặt mày tái mét vứt khúc quạt còn lại trên tay xuống đất co giò phóng tuốt.

Từ trong rừng, tiếng cười ha hả lại nổi lên:

- Thằng chó chết, đẹp chưa! Mau cút về Tây Vực, bảo lão chú của ngươi truyền cho mười năm nữa rồi hãy sang đây.

Bọn Khuru Xứ Cơ từ lúc cãi chén và bình rượu bay ra, đã lờ mờ nhận biết người trong ấy là ai rồi, cho nên sau khi Âu Dương Nhi bỏ chạy Mã Ngọc bèn liếc mắt ra hiệu cho các sư đệ, tất cả đều quỳ xuống day mặt vào rừng:

- đệ tử Toàn Chân giáo, xin tham kiến Hồng lão tiên bối bang chủ Cái Bang!

Người trong rừng chỉ một vài ngón nhỏ đã đánh bại Âu Dương Nhi, không phải là ai xa lạ, chính là Hồng thất công Bắc cái

Ông cả cười nói với đám tiểu hùng:

- Không cần quá thủ lễ! Ta với lệnh sư vốn là chỗ tâm giao, các tiểu hiệp không cần phải lễ bái lão già này làm chi. hãy đứng dậy.

Các đệ tử Toàn chân lại cúi đầu mấy lượt rồi mới đứng lên.

Hồng Thất Công vẫn ở trong rừng nói vọng ra:

- Các tiểu hiệp giữ lễ đã xong rồi, bây giờ lão ăn mày xin đi đây! Cảnh thiên Kiệt là tên đại gian tư thông Kim quốc, vừa rồi lời nhận tội và hứa hối cải trước mặt các tiểu hiệp, đều là lời nói dối, không nên dung túng cho những kẻ như thế! Hãy trở lại mà trừ hoạ cho dân, cho nước.

Mã Ngọc cúi đầu vâng dạ...

Hồng thất công lại nói:

- Giết Cảnh thiên Kiệt xong, các đệ tử nên quay về giang bắc không nên ở lại Giang nam này làm chi. Thôi xin kiếu vậy!

Lời vừa dứt chỉ thấy ngọn cây khẽ động, như gió thoảng nhẹ lay, thanh âm vừa dứt thì hình bóng cũng không còn thấy đâu nữa.

Khuru xứ Cơ thở dài:

- vị lão tiên bối ấy trọn đời như thế! Thật là một con người đáng kính.

Mã Ngọc hỏi:

- Hồng lão tiên bối có căn dặn chúng ta trở lại Cảnh gia trang. Nhưng bây giờ trời đã sáng rồi! để lại tối mai không biết có nên chăng ?

Hách đại Thông nôn nóng lên tiếng:

- cần gì phải chờ đến tối! Những kẻ liếm gót bọn chó Kim, như tên họ Cảnh có chém đầu nó giữa ban ngày cũng chẳng hại gì...

Chư tử Toàn chân nghe rồi ai cũng lộ nét đồng tình:

- Hay lắm! đi thôi....

Cảnh Ngọc Hư và bốn người đệ tử Võ đang cùng họp với chư tử toàn chân, gồm cả thầy mười người, thẳng riết tới Cảnh gia trang

Cánh cửa nặng dày qua mấy lớp then đóng chặt, Cảnh gia trang dường như đã có một sự phòng vệ gắt gao.

Khuru xứ Cơ vừa mới tuốt kiếm định nhảy lên đầu tường quan sát, chợt nghe trên lầu có tiếng khua động, rồi thành linh tên nổ bắn xuống như mưa.

Khuru xứ Cơ hét lên một tiếng, phi thân vút thẳng lên lầu, cây kiếm trên tay loang loáng, lia ngã một hơi mấy gã tráng đinh.

Bọn Mã Ngọc, Cảnh Ngọc Hư cũng phóng mình lên ngõ cửa lầu. Nơi đây có mấy mươi bộ hạ của Cảnh gia trang đang núp sẵn ào ra chỉ trong thoáng mắt bị ngã hết phân nửa còn bao nhiêu rút chạy ra sau.

Tất cả các đệ Võ Đang, Toàn Chân, xông thẳng vào trang viện. Chợt nghe bốn phía giây cung rung lên bần bật, khắp nơi tên xạ ra như cào cào bay, nhưng họ vẫn hoành tay kiếm múa tít tạo thành một bức tường kiếm quang vệt rùng tên lướt tới.

Bỗng nghe mấy tiếng nổ vang lên, từng bung khói đen xông mù trong đại sảnh.

Mã Ngọc thoáng thấy, thét lên:

- Cảnh Thiên Kiệt phóng hỏa" Trang biện để đào tẩu, hãy cấp tốc rượt theo.

Chợt một giọng oang oang nổi lên từ trên mái ngói:

- Yêu lão Họ Cảnh đã có đây, đón lấy!

Khuru Xứ Cơ mừng rỡ kêu lên:

- Hồng lão tên bồi!

Quả đúng như lời Khuru Xứ Cơ, trên nóc sảnh hiện ra một lão ăn mày áo rách, lưng quảy bầu rượu nách kẹp một gã béo núc ních chính là tên phú hào họ Cảnh.

Hồng Thất Công gọi lớn:

- Tên Hán gian giao hoạt này, thấy chư vị đến đây, hấn lập tức phóng hỏa để "thoát chạy, tình cờ ta đến kiếm rượu uống trông thấy liền thuận tay đâm vào huyết của hấn và mang hấn đến cho chư vị, hãy đón lấy.

ông vừa nói vừa xách Cảnh Thiên Kiệt ném tới. Khuru Xứ Cơ và Mã Ngọc vùng hai thanh trường kiếm, chỉ thấy ánh thép lóe lên, chiếc thân phi nộn của tên Hán gian họ Cảnh đã rơi làm ba khúc.

Cảnh Thiên Kiệt chết rồi, bọn thủ hạ Cảnh giả trang như rắn mất đầu, xơ rơ tứ tán. Lưỡi lửa từ trong đại sảnh liếm thẳng lên trên nóc.

Lửa phát lên hú gió, gió kéo về đưa lửa lan ra, trong khoảnh khắc cả trang viện mênh mông, biến hẳn thành một góc trời đỏ rực.

Chư tử Toàn Chân lia Trương Dương phủ, lên đường trở lại Tung Sơn.

HẾT